

FARNÍ ZPRAVODAJ

pro farnosti Černilov, Libřice a Číbuz

Římskokatolický farní úřad, 503 43 Černilov 1

Červenec 2013

Červenec v liturgickém roce

liturgické mezidobí

Slavnosti a svátky:

- středa **3. července** - svátek **sv. Tomáše**, apoštola;
- pátek **5. července** - slavnost **sv. Cyrila**, mnicha, a **Metoděje**, biskupa, patronů Evropy
- čtvrtek **11. července** - svátek **sv. Benedikta**, opata, patrona Evropy;
- úterý **23. července** - svátek **sv. Brigity**, řeholnice, patronky Evropy;
- čtvrtek **25. července** - svátek **sv. Jakuba**, apoštola.

Bohoslužby

Černilov:

v **neděli** v **8.30** hod.
ve **středu** a v **pátek** v **18.00** hod.
první sobotu - **6.7.** v **8.00** hod.

Číbuz:

v **neděli** v **10.00** hod.

Libřice:

v **sobotu** v **18.00** hod.

Výrava:

(poslední pondělí v měsíci)
v **pondělí 29.7.** v **18.00** hod.

Rok víry

Z Katechismu katolické církve:

„**Kristus umřel** ve shodě s Písmem **za naše hříchy**“ (1 Kor 15,3).

Naše spása pochází z iniciativy Boží lásky k nám, protože „on si nás zamiloval a poslal svého Syna jako smírnou oběť za naše hříchy“ (1 Jan 4,10). „Vždyť Bůh pro Kristovy zásluhy smířil svět se sebou“ (2 Kor 5,19).

Ježíš se dobrovolně obětoval za naši spásu. Tento dar předznamenává a předem uskutečňuje během poslední večeře: „To je mé tělo, které se za vás vydává“ (Lk 22,19).

V tom spočívá Kristovo vykoupení: „přišel ... aby **dal svůj život** jako výkupné za všechny“ (Mt 20,28), to je aby miloval „svoje ... až do krajnosti“ (Jan 13,1), aby byli „vykoupeni“ ... „ze svého prázdného způsobu života“, jak ho „zdědili po předcích“ (1 Petr 1,18).

Poslušností své lásky k Otcovi „**až k smrti na kříži**“ (Flp 2,8) splnil Ježíš své smírné poslání trpícího Služebníka, který ospravedlní mnohé tím, že vezme na sebe jejich nepravost.

Ježíš měl z milosti Boží zakusit **smrt za všechny**. Ten, který zemřel a byl pohřben, je opravdu Boží Syn, jenž se stal člověkem.

Během Kristova pobytu v hrobě zůstávala jeho božská osoba spojena jak s jeho duší, tak s jeho tělem, které však byly mezi sebou odděleny smrtí. A právě proto mrtvé Kristovo tělo nepoznalo porušení.

Výrazem „Ježíš **sestoupil do pekel**“ vyznání víry prohlašuje, že Ježíš skutečně zemřel a že svou smrtí za nás přemohl smrt a ďábla, „který má vládu nad smrtí“ (Žid 2,14).

Mrtvý Kristus sestoupil do místa pobytu mrtvých, a to svou duší, spojenou s jeho božskou osobou. Otevřel brány nebes spravedlivým, kteří ho předešli.

Předmětem **víry ve vzkříšení** je událost historicky dosvědčená učedníky, kteří se skutečně setkali se Zmrtvýchvstalým, a zároveň tajemně transcendentní (přesažná), poněvadž je vstupem Kristova lidství do Boží slávy.

Prázdný hrob a v něm odložená plátna samy o sobě znamenají, že **Kristovo tělo Boží mocí uniklo poutům smrti a rozkladu**. Je to příprava učedníků na setkání se Zmrtvýchvstalým.

Kristus „prvorozený mezi vzkříšenými z mrtvých“ (Kol 1,18), je základem našeho vlastního vzkříšení, a to již nyní ospravedlněním naší duše, později oživením našeho těla.